

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 grudnia 2015 roku w sprawie z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. przeciwko G. K. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 631,44 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 210,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym założeniu, że ratałna spłata zadłużenia z tytułu mowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie spełnia wymogów określonych w nocie debetowej z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W uzasadnieniu apelacji pozwana wskazała również na przepis art. 516 k.c. Tym samym wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie pozwu w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, i przyjmuje je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania. Efektem kontroli instancyjnej jest zmiana wynikająca z odmiennej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, który w ocenie Sądu Okręgowego nie uzasadniał rozstrzygnięcia zgodnie z żądaniem pozwu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy słusznie dostrzegł, iż roszczenie powoda dotyczyło nieopłacenia noty debetowej, a nie jak twierdzi pozwana z tytułu niespłaconych faktur za świadczone usługi telekomunikacyjne, niemniej jednak Sąd ten błędnie uznał, że przedstawione przez powoda dowody w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a także noty są wystarczające dla wykazania istnienia wierzytelności oraz jej wysokości.

Jak wynika z §16 ust. 12 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych operator ma prawo żądania od Abonenta naprawienia szkody przez zapłatę przez Abonenta opłaty specjalnej w wysokości określonej w umowie i Cenniku w przypadku stwierdzenia podjęcia przez abonenta działań, o których mowa w ust. 11 pkt. f) i g), co nie wyłącza uprawnienia operatora do żądania od Abonenta odszkodowania przenoszącego wysokość kary umownej na zasadach ogólnych w sytuacji, gdy szkoda poniesiona przez Operatora przewyższy wysokość zastrzeżonej opłaty specjalnej. W ust. 13 wskazano, że w przypadku Umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem abonentowi przez Operatora ulgi, Operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez Abonenta lub przez Operatora z przyczyn leżących po stronie Abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej Abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

W niniejszej sprawie o ile powód wykazał, iż myśl wskazanych przepisów Operatorowi przysługuje roszczenie o zwrot przyznanej ulgi w wysokości określonej w umowie, tj. 1158 zł pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, to nie zaoferował żadnego dowodu na potwierdzenie doręczenia pozwanej pisma zawierającego oświadczenie o rozwiązaniu umowy, co uniemożliwia ustalenie daty jej

rozwiązania, a przy tym zasadności i prawidłowości naliczonej kary umownej. Już tylko to jest wystarczające dla oddalenia powództwa.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał także, że służy mu wskazana wierzytelność w określonej wysokości, a w szczególności że doszło do szeregu skutecznych czynności przenoszących wierzytelność z pierwotnego kontrahenta na powoda, a zadłużenie powstało w związku z przedmiotową umową kredytową. Powód nie dołączył do akt sprawy informacji o wierzytelności będącej przedmiotem umowy, które w sposób dostateczny identyfikowałyby oraz indywidualizowały przedmiot przelewu oraz jego stanu. Brak jest w aktach załącznika zawierającego wykaz wierzytelności będących przedmiotem przelewu, z którego wynikałoby, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej i do jakiej kwoty.

Tym samym należało uznać, że strona powodowa nie podołała obciążającemu ją z mocy art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., obowiązkowi udowodnienia wysokości oraz zasadności dochodzonego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zasądając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 30 złotych tytułem opłaty sądowej od apelacji.